

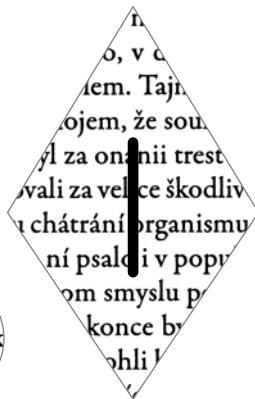
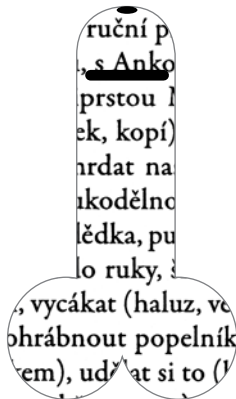
Nela D. Astonová

a

Jakub Šofar

Onanie

aneb mrzký hřích samohany

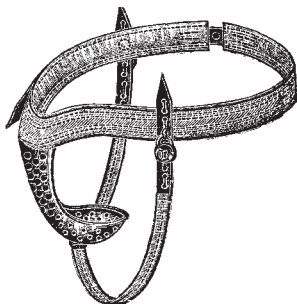

Onanie
aneb mrzký hřích samohany

Balanc mezi Bohuslavem Broukem
a Wilhelmem Reichem

Nela D. Astonová

a

Jakub Šofar

Onanie

aneb mrzký hřích samohany

PRAHA

2013

ONANIE ANEB MRZKÝ HŘÍCH SAMOHANY

Copyright © Nela D. Astonová a Jakub Šofar, 2013

Czech edition © dybbuk, 2013

ISBN 978-80-7438-099-0

Věnováno Janu Nejedlému za věty, které vetknul do předmluvy ke knize *Jezdec na delfíně: Antologie české erotické literatury 1990–2005*. I kdyby se z ideálů, představ a plánů roku 1989 „nepovedlo“ vůbec nic, tohle je for ever: *A co bylo dál? Když na prahu 90. let 20. století padla puritánská diktatura proletariátu, vybuchl nad českou kotlinou dusný erotický mrak. Ještě než se stačil usadit prach z exploze, vyběhli z chlívků, kanálů a děr nejrůznější spiklenci slasti.*

NESESMLNÍŠ

(Podle německého dřevorytu z 16. století)

MOTTO

Nemo me impune lacessit.
(Nikdo mě nebude dráždit beztrestně.)

Dotek pravdy je jako dotek na genitál.
Wilhelm Reich

Uonanovavši se.
(dle Majakovského)

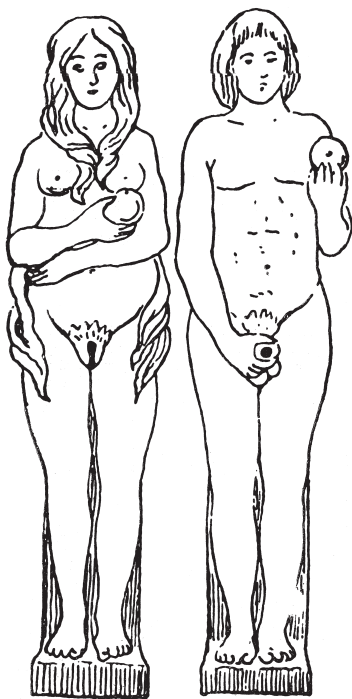
To jako že androidi můžou masturbovat?
A andělé? Co andělé, ti taky?
(z hospodské hádky)

NEPOŽÁDÁŠ MANŽELKY BLIŽNÍHO SVÉHO
(Podle německého dřevorytu z 16. století)

NA ZAČÁTEK NĚCO Z KONCE

Oklepal jsem svýho mocipána, svýho mocnáře... kdopak to napsal, že víc jak dvě oklepání už je samohana...? Mám se sebrat a odejít, nebo si ho tady mám opravdu vyhonit? Na tomhle smradlavým záchodku uprostřed Prahy. Přání se mají plnit. Jenže tohle honění bude spíš takový klepání na nebeskou bránu. Jako filmová smyčka, když pařížský pekař brzy ráno zvedne s rachotem plechovou roletu... a zase ji s rachotem stáhne dolů. Nahoru dolů a strašně to drncí. Nahoru a dolů. Nahoru a dolů. To byl takovej vtip, na základce, rozfázované a očíslované momenty práce s šulínem. Nejdůležitější čísla byla 3 – kůžičku shrnout a 5 – kůžičku natáhnout. Pak stačilo jen křičet 3 5, 3 5, 3 5. Komický na tom je, že v té době si ho nikdo nehonil, nikomu ještě nevytekla mrdina, bylo to jen takové vejítí do otevřených dveří, za nimiž byla fantaskní krajina dospělosti. Krajina kosočtverců, cigár a alkoholu... To bylo jen takový vytí malých bezzubých vlčků...

PRVNÍ HŘÍCH

(Kresba hlavice sloupu na kostele v Pairon)

INTERMEZZO (dlouhé)

Takhle to nějak začalo.

Praha pošmourná, centrus, všední den k večeru, já naštvanej...

[Teď se omlouvám, že to přeruším, ale jedna důležitá poznámka. Máme tady problém. Všechno to, o čem budu psát, se „dělo“ v nespisovném (nespisovným) jazyce. Hlavně adjektiva, ale nejen. Co s tím? Většinou to nechávám nespisovné (nespisovný), aby to bylo autentické (autentický). Ale někdy ne. Podle toho jak mně to přijde. Protože v životě není nic čistého (čistýho), vždycky je to mix. Tak jen abyste si nemysleli, že jsem úplný (úplnej) vůl a že úplný (úplnej) vůl je redaktor. O autentičnosti ve vztahu ke spisovnosti bychom mohli vést spoustu řečí, ze kterých (kterejch) stejně nic nakonec nebude.]

... Depina jako vůl. Už nevím proč. Dostal jsem chuť na panáka. To se moc často nestává, jsem občasnej společenskej piják, žádněj alkosamotář. No ale v životě se stane. Brkne to. V jednu chvíli.

Tušil jsem, že v těch místech by měla být nějaká restaurace. Takové to průběžné periferní vidění. Taky že jo. Už ve dveřích jsem věděl, že to není dobrá volba. Smradu jako v Cařihradu, hluk, zakouřeno a plno. Ale metaxu bych vsunul. Nebo daníka. Huba

se šponovala a jazyk pádloval naprázdno. U jednoho stolu seděli jen dva a byli jak od Lady. Jeden řval a druhý tiše odporoval.

Říkám, promiňte, je tu volno? Jen bych si dal jednoho a zase valím.

Zdalo se mi, že ten nařvanej kejvl, tak jsem si sedl a čekal na obsluhu.

A s čím dál větším zaujetím, nejdřív skrývaným, ale pak už viditelným, jsem poslouchal, co ti dva machřící mezi sebou mají.

Tak vytáhni svůj tajemný zápisníček a už to zpívej. Jak jsme na tom s klasickejma démantama. A já říkám, ty hlásíš jen numeru. Tak to máme... starej dobrej Bach. Suita pro violoncello č. 3?

Třikrát.

To nic moc není. Tak co Händelovo largo z opery *Xerxes*?

Pětkrát.

Přihořívá. A čtyři největší nepřátelé komoušů čili že Vivaldiho roční období?

Sedmkrát.

Jo jo, Vivaldi nezklame, to je základ, tenhle brnkal tahá emoce od žaludku nahoru...

A takhle to pokračovalo dál.

Boccheriniho *Menuet*?

Dvakrát.

Jenom jo? Ale teď bude další tutovka. Dvořákovo largo z *Novosvětské*?